

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การดำเนินการทางการแพทย์ฉุกเฉินในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นบทบาทภารกิจที่ชัดเจนในพระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ (๑๙) กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล และเมืองพัทยา มีอำนาจหน้าที่ใน เรื่องการสาธารณสุข การอนามัย ครอบครัว และการรักษาพยาบาล และมาตรา ๑๗ (๑๙) กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดให้มีโรงพยาบาล การรักษาพยาบาล การป้องกันและ ควบคุมโรคติดต่อ^๑ และพระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้ “การแพทย์ฉุกเฉิน” หมายความว่า การปฏิบัติการฉุกเฉิน การศึกษา การฝึกอบรม การค้นคว้าและการวิจัยเกี่ยวกับการประเมิน การจัดการ การบำบัดรักษา ผู้ป่วยฉุกเฉิน และการป้องกันการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นฉุกเฉิน ซึ่งตาม พรบ.นี้ “ผู้ป่วยฉุกเฉิน” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับบาดเจ็บหรือมีอาการป่วยเฉียบพลัน ซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อการดำรงชีวิต หรือการทำงานของอวัยวะสำคัญ จำเป็นต้องได้รับการประเมินการจัดการ และการบำบัดรักษาอย่าง ทันทีทันใดเพื่อป้องกันการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บหรืออาการป่วยนั้น จาก พรบ.นี้^๒ ประกอบกับ ภารกิจด้านการสาธารณสุข เป็นภารกิจที่สำคัญอย่างยิ่งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการส่งเสริม และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ให้อยู่ดีมีสุข ในฐานะหน่วยงานที่ใกล้ชิด และมีหน้าที่ โดยตรงในการดูแลความเป็นอยู่ของประชาชน อีกทั้งในแง่นิติรัฐ กฎหมายก็ได้กำหนดไว้ ชัดเจนให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการสร้างเสริมสุขภาพและป้องกันโรคให้กับ ประชาชน ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือเป็นหน่วยงานสำคัญในการส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วม ร่วมในการจัดการดูแลสุขภาพของคนในชุมชน โดยบูรณาการ การทำงานร่วมกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใน พื้นที่ อาทิ โรงพยาบาล โรงพยาบาลศูนย์สุขภาพชุมชน

ซึ่งหน้าที่ที่ปฏิบัติด้านสาธารณสุขภัยต่างๆ ด้านการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉิน เป็นการ ให้ความช่วยเหลือบริการมีความเสี่ยงสูง มีการรับบริการจำนวนมากในแต่ละวัน เพื่อลดความสูญเสีย ในชีวิตและทรัพย์สิน จากสถิติข้อมูลการเกิดภัยในพื้นที่ พบว่า การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนมีจำนวน ครั้งที่เกิดขึ้นสูงกว่าชนิดของภัยอื่นๆ^๓ จากภัยที่เกิดขึ้นมีแนวโน้มทวีความรุนแรง และสลับซับซ้อนมาก

^๑ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย, พระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอน การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒, หน้า ๕๓ , ๕๔. (อัคราณา)

^๒ กระทรวงสาธารณสุข, สถาบันการแพทย์ฉุกเฉิน , พระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๑ , หน้า ๒.

^๓ งานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, สำนักงานเทศบาลตำบลศรีเตี้ย, แผนป้องกันและบรรเทาสาธาณภัย เทศบาลตำบลศรีเตี้ย พ.ศ. ๒๕๕๓ -๒๕๕๗.(อัคราณา)

ขึ้นและสร้างความสูญเสียทางเศรษฐกิจและสังคม^๔ ได้เริ่มการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉินอย่างจริงจังเมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งในขณะนั้นยังเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลศรีเตี้ย ความพร้อมรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ยังไม่มีประสิทธิภาพการปฏิบัติงานมากพอ การปฏิบัติงานสาธารณสุขต่างๆ จึงทำงานด้วยใจจิตอาสาเป็นหลัก คือ การเป็นอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือส่วนรวมหรือผู้ทุกข์ ใดๆก็ตามคำว่า “จิตอาสา” ก็มีมิติในทางธรรมด้วย เพราะเกิดจากความเมตตากรุณา การคิดถึงประโยชน์สุขของผู้อื่น ขณะเดียวกันก็เป็นการลดละตัวตน พูดได้ว่าจิตอาสาเป็นการปฏิบัติธรรมอย่างหนึ่งในพุทธศาสนา^๕ จึงเกิดปัญหาและอุปสรรคมากมาย และต่อมาได้รับการสนับสนุนรพยบาลฉุกเฉินจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน ในวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เพื่อให้บริการนำส่งโรงพยาบาลแก่ประชาชนอย่างถูกต้องและปลอดภัยทั้งผู้ปฏิบัติงานและผู้รับบริการ ทั้งกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินและประสบอุบัติเหตุ^๖ ซึ่งเป็นเหตุมาจากการดำเนินงานให้บริการการแพทย์ฉุกเฉินในอดีตที่ผ่านมา พบว่า การรักษาพยาบาลเบื้องต้นไม่ถูกต้อง ขาดทักษะในการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้ป่วยฉุกเฉินหรือผู้ประสบอุบัติเหตุ ได้รับความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น เช่น การช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุต้นคอหรือกระดูกสันหลัง ไม่มีการจัดทำผู้ประสบอุบัติเหตุให้หลังตรง หรือไม่ใส่เฝือกตามคอ การนำผู้ป่วยส่งโรงพยาบาลโดยรถยนต์ที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้เจ็บป่วยมีอาการแทรกซ้อนเพิ่มขึ้น ผู้ป่วยได้รับบาดเจ็บจากการนำส่งโรงพยาบาล และเกิดความพิการหรือเสียชีวิตในขณะนำส่งขึ้นได้ เช่น ผู้ประสบภัยตกจากที่สูง นำส่งโรงพยาบาลโดยรถยนต์นั่งทั่วไป เป็นเหตุทำให้กระดูกสันหลังเคลื่อน หรือกระดูกทิ่มแทงเส้นเลือด ทำให้มีเลือดออกภายในร่างกายได้ การขาดแคลนบุคลากรเฉพาะด้านที่จะดำเนินการ บุคลากรไม่มีความเชี่ยวชาญ และขาดความพร้อมในการปฏิบัติงาน เช่น เมื่อเกิดอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยฉุกเฉินในเวลากลางคืน ไม่มีรพยบาลฉุกเฉินที่มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาล และอุปกรณ์ช่วยชีวิตผู้ประสบภัยเพื่อให้การช่วยเหลือ จึงทำให้การปฏิบัติงานมีอุปสรรคขาดคุณภาพในการปฏิบัติงานให้บริการ ขาดความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน ขาดความรับผิดชอบ ขาดการปฏิบัติตามหลักพุทธธรรม เป็นต้น ย่อมจะทำให้การช่วยเหลือผู้ป่วย ผู้ประสบภัยผิข้ตอน ทำให้เกิดผลกระทบต่ผู้รับบริการ เช่น บาดเจ็บเพิ่มมากขึ้น เกิดพิการหรือเสียชีวิตในขณะนำส่ง หรือเกิดความกังวลใจ ความไม่มั่นใจ ความไม่พอใจของผู้รับบริการ

การนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนามาใช้ควบคู่กับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ให้บริการการแพทย์ฉุกเฉิน ซึ่งพระพุทธศาสนา เป็นศาสนาที่คนไทยส่วนใหญ่ในพื้นที่นับถือมากกว่าศาสนาอื่นๆ อันมีหลักธรรมที่เหมาะสมนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นธรรมที่เป็นที่ตั้งแห่งการสงเคราะห์กัน, คือช่วยเหลือกันยึดเหนี่ยวใจกันไว้ และเป็นเครื่องเกาะกุมประสานโลกคือ สังคมแห่งหมู่มสัตว์ไว้ดุจสลักยี่ตรรถที่กำลังแล่นไปให้คงเป็นรถและวิ่งแล่นไปได้มี ๔ อย่าง คือ ทาน การแบ่งปัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน ปิยวาจาพูดจาน่ารัก นานิยมนับถือ อัจฉริยาบำเพ็ญประโยชน์ สมานัตตตา

^๔ สำนักส่งเสริมการป้องกันสาธารณสุข, กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, คู่มือผู้บริหารท้องถิ่นในการบริหารจัดการสาธารณสุข, หน้า ๘.

^๕ พระไพศาล วิสาโล, “จิตอาสา สุขสร้างง่าย ๆ แคล้งมือทำ” [ออนไลน์], แหล่งที่มา : www.visalo.org [๒๐ ก.ค. ๒๕๕๘].

^๖ สำนักงานเทศบาลตำบลศรีเตี้ย, หนังสือสัญญาข้อตกลงการยืมรพยบาลฉุกเฉินระหว่าง องค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูนกับสำนักงานเทศบาลตำบลศรีเตี้ย, ๒๕๕๕. (อัดสำเนา)

ความมีตนเสมอ คือ ทำตัวให้เข้ากันได้ เช่น ไม่ถือตัว ร่วมสุขร่วมทุกข์กัน^๗ เหมือนลัทธิสัทธรรมที่ตรึงตัวรถไว้มิให้ชิ้นส่วนกระจายไป ทำให้รถแล่นไปได้ตามที่ต้องการ สังคหัตถ์ ๔ ประการ คือ^๘

สังคหัตถ์ ๔ (ธรรมเครื่องยึดเหนี่ยว คือยึดเหนี่ยวใจบุคคล และประสานหมู่คณะไว้ในความสามัคคี, หลักการสงเคราะห์ –bases of sympathy; acts of doing favors; principles of service; virtues making for group integration and leadership)^๙

๑. ทาน (การให้ คือ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละ แบ่งปัน ช่วยเหลือกันด้วยสิ่งของตลอดถึงให้ความรู้และแนะนำสั่งสอน - giving; generosity; charity)

๒. ปิยวาจา หรือ เปยยวัชชะ (วาจาเป็นที่รัก วาจาจุดตื้นน้ำใจ หรือวาจาซาบซึ้งใจ คือกล่าวคำสุภาพไพเราะอ่อนหวานสมานสามัคคี ให้เกิดไมตรีและความรักใคร่กันถือ ตลอดถึงคำแสดงประโยชน์ประกอบด้วยเหตุผลเป็นหลักฐานจงใจให้นิยามยอมตาม - kindly speech; convincing speech)

๓. อัตถจริยา (การประพฤติประโยชน์ คือ ขวนขวายช่วยเหลือกิจการส่วนรวม บำเพ็ญสาธารณประโยชน์ ตลอดถึงช่วยแก้ไขปรับปรุงส่งเสริมในทางจริยธรรม -useful conduct; rendering services; life of service; doing good)

๔. สมานัตตตา (ความมีตนเสมอ คือ ทำตนเสมอด้วยปลาย ปฏิบัติสม่ำเสมอในชนทั้งหลาย และเสมอในสุขทุกข์โดยรวมรับรู้ร่วมแก้ไข ตลอดถึงวางตนเหมาะสมแก่ฐานะ ภาวะ บุคคล เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม ถูกต้องตามธรรมในแต่ละกรณี -even and equal treatment; equality consisting in impartiality, participation and behaving oneself properly in all circumstances)

เพราะฉะนั้น ความคิดเห็นของประชาชนในการให้บริการ การแพทย์ฉุกเฉินจำเป็นต้องได้รับการดูแลการบริการการแพทย์ฉุกเฉินให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินหรือผู้บาดเจ็บได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะเจ้าหน้าที่ มีหน้าที่ให้บริการ จึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉินของสำนักงานเทศบาลตำบลศรีเตี้ย ตามหลักธรรมพระพุทธศาสนา หลักธรรมสังคหัตถ์ธรรม และได้ตระหนักถึงสภาพปัญหาดังกล่าวมา จึงมีแนวคิดที่จะศึกษาความคิดเห็นของประชาชนในการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสังคหัตถ์ธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดลำพูน เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพ ของการดำเนินงานการแพทย์ฉุกเฉินสำนักงานเทศบาลตำบลศรีเตี้ยและสร้างความพึงพอใจแก่ผู้รับบริการ ให้มีความยั่งยืนและบริการประชาชนได้อย่างทั่วถึงต่อไป

^๗ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), **พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์**, พิมพ์ครั้งที่ ๑๖, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ บริษัท สหธรรมิก จำกัด, ๒๕๕๔), หน้า ๔๑๒.

^๘ พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช) ป.ธ. ๙ ราชบัณฑิต ,**พจนานุกรมเพื่อการศึกษาพุทธศาสน์ ชุดคำวัด**, (วัดราชโอรสาราม : กรุงเทพมหานคร, ๒๕๔๘), (อรรถาธิบาย)

^๙ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ,**พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม**, พิมพ์ครั้งที่ ๑๔, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์(ร.ส.พ.) , ๒๕๔๘), (อรรถาธิบาย)

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลในการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจจกัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจจกัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูนจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะของประชาชนที่มีต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจจกัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๒.๔ เพื่อหาแนวทางการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจจกัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจจกัตถุธรรม ของเทศบาลตำบล ศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน เป็นอย่างไร

๑.๓.๒ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจจกัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

๑.๓.๓ ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะประชาชนที่มีต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจจกัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน มีอะไรบ้าง

๑.๓.๔ แนวทางในการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจจกัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน ควรเป็นอย่างไร

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเนื้อหาครอบคลุมแนวคิด ระดับความคิดเห็นของประชาชนในการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน ตามหลักสัจจกัตถุ ๔ ซึ่งประกอบด้วย ๑) ทาน ๒) ปิยวาจา ๓) อัตถจริยา และ ๔) สมานัตตา

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านตัวแปร

๑) ตัวแปรต้น ได้แก่ปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน

๒) ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นต่อการให้บริการตามหลักสัณทัตถ์ ๔ ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน ซึ่งประกอบด้วย ๑) ทาน ๒) ปิยวาจา ๓) อตัถจริยา และ ๔) สมานัตตา

๑.๔.๓. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลศรีเตี้ย จำนวน ๙ หมู่บ้าน ๕,๘๐๙ คน

สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งมีคุณสมบัติสอดคล้องกับประเด็นสาระสำคัญ ของการวิจัยครั้งนี้จำนวน ๗ รูป/คน

๑.๔.๔. ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาครั้งนี้ได้จำกัดขอบเขตในพื้นที่ครอบคลุม ๙ หมู่บ้านในพื้นที่ตำบลศรีเตี้ย ได้แก่ หมู่ที่ ๑ บ้านหลายแก้ว หมู่ที่ ๒ บ้านสันปูเลย หมู่ที่ ๓ บ้านศรีเตี้ย หมู่ที่ ๔ บ้านหนองสะลิง หมู่ที่ ๕ บ้านดงขี้เหล็ก หมู่ที่ ๖ บ้านศรีเจริญ หมู่ที่ ๗ บ้านศรีลาภรณ์ หมู่ที่ ๘ บ้านดงมะปิงหวาน หมู่ที่ ๙ บ้านศรีปทุม อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน

๑.๔.๕. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการทำวิจัยครั้งนี้ เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ รวมเป็นระยะเวลา ๗ เดือน

๑.๕. สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ ๑ ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัณทัตถ์ธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๒ ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัณทัตถ์ธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๓ ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัณทัตถ์ธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๔ ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัณทัตถ์ธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๕ ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัณทัตถ์ธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน แตกต่างกัน

๑.๖. นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

๑.๖.๑ ความคิดเห็น หมายถึง รูปแบบหนึ่งทางจิตวิทยา การรับรู้ความรู้สึกนึกคิด ความมีจิตสำนึก และจินตนาการ ของประชาชนผู้รับบริการที่มีต่อเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการ เป็นความรู้สึก ในลักษณะการรับรู้ความรู้สึกมากหรือน้อย ในการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉินของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๖.๒ การให้บริการ หมายถึง การปฏิบัติงานด้านการช่วยเหลือผู้ประสบภัย และเจ็บป่วยฉุกเฉินของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๖.๓ การแพทย์ฉุกเฉิน หมายถึง การให้บริการรักษาพยาบาลผู้เจ็บป่วยฉุกเฉิน จุดเกิดเหตุ โดยมีบุคลากรที่มีความรู้ออกปฏิบัติการพร้อมรถพยาบาลฉุกเฉินที่มีเครื่องมือในการ รักษาพยาบาลขั้นพื้นฐาน และหลังการรักษาแล้วมีการนำส่งโรงพยาบาล ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๖.๔ ผู้ป่วยฉุกเฉิน หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับบาดเจ็บหรือมีอาการป่วยกะทันหัน ซึ่งเป็น ภัยอันตรายต่อการดำรงชีวิตหรือการทำงานของอวัยวะสำคัญ จำเป็นต้องได้รับการประเมิน การจัดการ และการบำบัดรักษาอย่างทันท่วงทีเพื่อป้องกันการเสียชีวิตหรือการรุนแรงขึ้นของการบาดเจ็บหรือ อาการป่วยนั้น ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๖.๕ ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน จำนวน ๙ หมู่บ้าน

๑.๖.๕ หลักสัจหวัดฤทธธรรม หมายถึง ธรรมที่เป็นที่ตั้งแห่งการสงเคราะห์กัน, ธรรมเป็น เครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจกัน หมายถึง หลักการครองใจคน, หลักยึดเหนี่ยวจิตใจกันไว้, วิธีทำให้คนรัก, หลักสัจคมสงเคราะห์ ซึ่งเสมือนเป็นเครื่องประสานใจ และเหนี่ยวรั้งใจคนให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ และทำให้อยู่กันด้วยความรัก ความปรารถนาดีต่อกันและกัน เหมือนลิ่มสลักที่ตรึงตัวรถไว้ มิให้ชิ้นส่วนกระจัดไป ทำให้รถแล่นไปได้ตามที่ต้องการ มีอยู่ ๔ ประการ คือ ทาน ปิยวาจา อตถ จริยา และสมานัตตา

๑) ทาน หมายถึง การให้ การเสียสละ การแบ่งปันเพื่อประโยชน์แก่คนอื่น ช่วยปลูกฝัง ให้เป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัว แบ่งปันกัน (แบ่งปันไปมา) ในการให้บริการทางการแพทย์ ฉุกเฉินตามหลักสัจหวัดฤทธธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๒) ปิยวาจา หมายถึง การพูดจาด้วยถ้อยคำไพเราะอ่อนหวาน จริงใจ ไม่พูด หยาดคายก้าวร้าว พูดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ เหมาะกับกาลเทศะ พูดดีต่อกัน (พูดจาจับใจ) ในการ ให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจหวัดฤทธธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๓) อตถจริยา หมายถึง การประพฤติประโยชน์ ช่วยเหลือกัน (ช่วยกิจกันไป) ในการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสัจหวัดฤทธธรรมของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๔) สมานัตตตา หมายถึง การเป็นผู้มีความสม่ำเสมอ โดยประพฤติดัวให้มี ความเสมอต้นเสมอปลาย วางตัวดีต่อกัน (นิสัยเป็นกันเอง) ในการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน ตามหลักสังคหัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๗ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑.๗.๑ ได้ทราบถึงระดับความคิดเห็นของประชาชนในการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน ตามหลักสังคหัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๗.๒ ได้ทราบถึงผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในการให้บริการทาง การแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสังคหัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๗.๓ ได้ทราบปัญหาและอุปสรรคของความคิดเห็นของประชาชนในการให้บริการทาง การแพทย์ฉุกเฉินตามหลักสังคหัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๗.๔ ได้ทราบแนวทางความคิดเห็นของประชาชนในการให้บริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน ตามหลักสังคหัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

๑.๗.๕ ผลการวิจัยจะนำไปเป็นสารสนเทศ เพื่อการพัฒนาการให้บริการทางการแพทย์ ฉุกเฉินตามหลักสังคหัตถุธรรม ของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน